

Az Úr számára hasznos edények **(T. Austin-Sparks)**

Az angol szöveget szerkesztette és közreadja a Golden Candlestick Trust.

Fordítás: Hitünk célja – <http://hitunkcelja.wordpress.com>

Eredeti: <https://www.austin-sparks.net/english/books/007980.html>

„Te azért, fiam, erősödjél meg a kegyelemben, amely a Krisztus Jézusban van. És amit tőlem hallottál sok tanú előtt, azokat add át megbízható embereknek, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek. Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. (...) Egy nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is; amazokat megbecsülik, emezek pedig közönséges használatra valók. Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas” (2Tim 2,1-3; 20-21).

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak” (2Kor 4,7).

„Sőt valahol valaki így tett bizonysgot: Micsoda az ember, hogy gondolsz rá, vagy az embernek fia, hogy gondod van rá? Rövid időre kisebbé tetted őt az angyaloknál, dicsőséggel és méltósággal koronáztad meg, (...) azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált” (Héb 2,6-7.9).

Az Úr célja, hogy a mennyei minta, a mennyei látomás és kijelentés alapján megformált edényeket készítsen, amelyek a földön mindenfelé, de különösen is az Ő népe között nagyobb teljességben képviselik az Ő gondolatát, és amelyek révén lehetősége van népét abba a nagyobb teljességbe vezetni, amelybe ezeket az edényeket már elvezette. Ennek a pusztán hivatalos aspektusát azonnal el is vethetjük. Meg kell szabadulnunk attól a mentalitástól, mindazoktól az elgondolásoktól, amelyeket egész életünkben ismertünk, amelyekben esetleg mi magunk is nevelkedünk, és amiket tanultunk az Úr munkája természetével, vagyis annak szervezett, rendszerbe foglalt, hivatalos jellegével kapcsolatban, és el kell jutnunk egyszerűen ahhoz, amit az Újszövetség képvisel, ahol az Úr nagyon egyszerű és spontán módon vezette el az embereket az Ő ismeretébe, és amikortól ezek az Ő akarata szerintivé váltak, mások szükségleteit is be tudták tölteni. A gyülekezet pedig a szellemi szükség betöltésének és Krisztus illetéknéppen való átadásának ezen a nagyon egyszerű, de igen hatékony módján növekedett. Mennyire más ez, mint amikor hivatalos kinevezés alapján küldenek valakit valahova, hogy az ott valamilyen keresztény munka szervezésébe fogjon, és egyszerű vagy egyéb eszközökkel valami keresztény jellegű dolgot építsen.

Az Úrnak voltak edényei, melyekbe a mennyei kincset letétbe helyezte, és az Úr – csendesen, talán lassan, de nagyon mélyen – ezzel is, azzal is találkozott ezek által az edények által, míg össze nem állt számára egy kis mag azokból, akik amiatt, hogy Őutána éheztek és vágyakoztak, és Őbenne találtak megalégedést, valami nagyon tiszta módon képviselték Őt. Ez az újszövetségi gyülekezet.

Pál ilyen választott edény volt. Egyik helyről a másikra ment Isten akaratában járva, kereste a szellemi éhség jeleit, látogatásai eredményeképpen pedig szellemileg kiéhezettek összegyülekezései jöttek létre. Majd ezekben a kis magokban a kapott világosság és kijelentés mértéke szerint felnövekedtek olyanok, akik, miután érzeik a gyakorlat által kifejlődtek, az isteni hatás alatt képessé váltak mások vezetésére és szellemi felügyelet gyakorlására. Így növekedett a gyülekezet. Az alapvető dolog tehát, hogy legyenek mennyei letétet tartalmazó edények, és az Úr ebből kiindulva nagyon csodálatosan tudja végezni munkáját.

Akinek van szeme a látásra, annak a napnál is világosabb, hogy ma pontosan erre van szükség. Két dolog egészen nyilvánvaló. Az egyik, hogy a szellemi szükségletet semmilyen valóságos, élő vagy megfelelő módon nem tölti be napjaink vallásos berendezkedése vagy rendszere. A másik, hogy semmilyen új keresztény szervezetnek nincs létjogosultsága a nap alatt. Pontosán ugyanaz fog történni azzal is, mint az összes többivel, és nem fogja jobban képviselni Isten útját, mint a korábbiak vagy a mostaniak. Nagyon is van létjogosultsága azonban a szellemi táplálás szolgálatának. Másképpen fogalmazva, nagy éhség mutatkozik az Úr népe között az Úr után. Lehet, hogy sokan közülük nem is ismerik a saját szükségletük természetét, de nagyon gyorsan fölismerik, mire van szükségük, amikor megkapják. Így reagálnak: „Ezt kerestem, pontosan erre vágytam! Nem is tudtam, hogy ilyen létezik, ezért nem tudtam, hogy mi hiányzott eddig, de most látom, hogy betölt valomit bennem, aminek tudatában voltam ugyan, de nem tudtam megfogalmazni korábban.”

Lehet, hogy az Úr szuverenitásáról van itt szó, mert ahogy a judaizmus is egyértelműen előkészítette az utat a kereszténység számára (nem Isten abszolút [tökéletes], hanem relatív [megengedő] akaratából), úgy a jelenlegi rend, a történelmi kereszténység rendszere is előkészíti az utat a szellemi számára most, a mi időnkben. Azaz lehet, hogy ezt a mostani rendszert Isten szuverén módon arra használja föl, hogy a csalódottságnak ez az állapota kialakuljon, és vele együtt fölmerüljön a szükséglet is. Bárhogy is legyen, nehéz nem észrevenni, hogy ma mindenfelé megtalálhatók azok, akik tudatában vannak a bennük lévő betöltetlen szükségnek. Talán nincsenek olyan sokan, mint gondolnánk, de akkor is itt-ott elszórtan megvannak azok, akiknek ha valami többet mutatnának az Úrból, mint ami elérhető a számukra ott, ahol vannak, azonnal kapnának rajta, és arra mennének tovább. Ennek az egyetemes és világszerte jelentkező szükségletnek a kielégítéséhez pedig edényekre van szükség. Ahhoz, hogy a tanúbizonyság edényei legyünk, nem kell valamilyen szervezethez csatlakoznunk, nem kell, hogy ezzel kapcsolatos, hivatalos státuszunk legyen, mert ehhez egyedül felülről való megbízásra van szükség. Ez a felhatalmazás pedig nem emberi választás, hanem az Istennel való járásunk alapján adatik. Akkor kapunk felhatalmazást, ha Istennel járunk; azaz ha a Szent Szellem pecsétje van a szolgálatunkon, és az ilyen szolgálatot semmi sem gátolhatja meg. Lehet, hogy az emberek minden ajtót bezárnak előttünk, lehet, hogy a hivatalos rendszerektől semmilyen lehetőséget nem kapunk, de Istennek olyan ajtói vannak, melyeket senki be nem zárhat, és Isten ajtói mindig fontosabbak, mint az emberekéi.

Tanulmányozzuk újra Ezsdrást, és figyeljük meg, milyen odaszánással volt ez az ember az Úr és az Úr érdekei iránt! Akkor megértjük Ezsdrás választásának titkát. Ez a titok pedig nem más, mint hogy hogyan viseltetett az Úr iránt. És ha Ezsdrás könyvében végig megfigyeljük a folyamatosan felbukkanó kifejezéseket, azokat például, hogy „a menny Istene”, vagy „Istenünk keze”, észre fogjuk venni az isteni szuverenitást ennek az edénynek az életében, úgy, hogy minden egyebet ennek az isteni szuverenitásnak vetett alá az Isten céljának megvalósításáért.

Ugyanez igaz Nehémiásra is. Figyeljük meg Nehémiás odaszánását az Úrnak! Olvassuk el azt a nagyszerű imádságot a könyve elején, majd figyeljük meg a könyv legjellemzőbb szavait és kifejezéseit: „Istenünk keze volt rajtunk”. Milyen gyakran bukkan fel ez az ige: „Istenünk rajtunk nyugvó jó keze szerint”. Ez az egész csodálatosan munkálódott ki, fölülelmedett minden ellenkezésen; márpedig sok minden állt ellenük! De a munkát elvégezték, a szolgálatot betöltötték, és csakis ez számít.

Ilyen természetű edényekre van szükség, akik Isten számára különválasztottak, mennyei és szellemi természetűek, a megnyílt menny segítségével egyre növekednek a Krisztus megismerésében, és önként, készakarva, határozottan kiállnak Isten teljes és tiszta tanúbizonyságáért. Az ilyen ember „megtisztelő célra rendelt edény lesz, a gazdájának megszentelt, hasznos, minden jó munkára alkalmas”. Az Ige ezt a gyalázatra való edényekkel állítja szembe. Az Ószövetségben nagyon sok tanítás rejlik számunkra ebben az összefüggésben is. A gyalázatra való edényekkel kapcsolatban például Saul jut az eszünkbe. Saul, aki felelősségre jutott az Isten dolgaiban, és akinek minden lehetősége és minden isteni segítsége megvolt ahhoz, hogy tisztességre való edény legyen, és az Úr tanúbizonysága a kezében volt. A története mégis a gyalázatra való edény története. Miért? Jóval korábbra kell visszatekintünk Izrael történetében, hogy betekintést nyerjünk ebbe.

Az Úr két ezüstkürt készítését parancsolta meg korábban, hogy azok Áron fiaié, a papoké legyenek. Megvolt a pontos cél, hogy mire kellett ezeket használni: a közösség összehívására, tanácsolásra és vezetésre; a táborok elindítására, előremenetelre, indulásra; az Úr ünnepein való megfújásra; és riadóra, hadba vonulásra. De bármilyen célból fújták is meg, a kürtöknek a papok, Áron fiai kezében kellett lenniük. Tudjuk, hogy a papság a fiúsággal, a szellemi érettséggel függ össze, a papsággal és fiúsággal jelzett szellemi érettség pedig a természetes élet teljes kizárásáról beszél, tehát mindannak félretételéről, ami az emberből való természet szerint.

Amikor azonban Saulhoz érkezünk, ezt olvassuk: „Saul pedig megfújta a kürtöt” (1Sám 13,3, az angol fordítások szerint), és ha megnézzük az összefüggést, és számításba vesszük, Saul élete milyen irányban haladt, meglátjuk, hogy nem volt semmilyen papi jelleg a kürt megfújása mögött. A kürt végig az Úr tanúbizonyságát, illetve az abból fakadó dolgokat jelenti. A kürt az Úr bizonyosságának eszköze; az az eszköz, mely által az Úr ismerete eljut az Ő népéhez: az Úr akarata, az Úr útja, az Úr időzítése. Mindent, ami az Úrral kapcsolatos, a kürt adja a nép tudtára. A népnek olyan helyzetben kell lennie, hogy legyen fülük annak meghallására, amit a Szellem mond, de ha a kürt bizonytalan hangon szól, ha határozatlan, kétes hang jön ki belőle, mi lesz annak az eredménye? Nem más, csak zűrzavar, káosz, gyengeség, vereség és gyalázat. Ez pedig teljességgel a dicsőség és tisztesség ellentéte. Így volt ez Saulnál is; megfújta a kürtöt, és mit ért el azzal, hogy a kürtöt a kezébe vette? Izraelt zűrzavarba, gyalázatba, vereségbe, gyengeségbe vezette.

Mi vitte vajon Sault arra, hogy megfújja a kürtöt? Önféjűen, személyes ambíciótól vezérelve, a saját dicsőségéért fújta meg. Tudjuk, milyen szellemű volt Saul. Amikor az asszonyok így énekeltek: „Megverte Saul a maga ezrét, Dávid a maga tízezrét”, azt mondja, „Saul ezen igen megharagudott (...) azt gondolta: Dávidnak, lám, tízezret tulajdonítanak, nekem pedig csak ezret (...) Ezért Saul attól a naptól fogva mindig rossz szemmel nézett Dávidra”. Tudjuk, hogy rögtön ezután már Dávid életére tört, és kitartóan igyekezett megölni őt. Féltékenység, ambíció, személyes érdek játszott közre benne. Ilyen volt Saul szelleme, ez húzódogta a kürt megfújása mögött. Ez volt valójában amögött, hogy kezébe ragadta az Úr bizonyosságát; ez volt amögött, hogy befolyásolni kívánta, merre menjen az Isten népe. Nem az Úr népének az egyedüli érdekéért volt ez, és nem Magának az Úrnak a dicsőségéért, úgy, hogy

egyáltalán ne vette volna tekintetbe a saját érdekeit! Az Úr dolgaihoz valójában a saját, személyes érdekei fűzték. A pozíció, a befolyás és az elismertség számított neki. Gyalázatra való edény!

Nézzük meg a többieket: Gedeon és háromszáz embere is megfújta a kürtöt. Mennyire különbözik ez azonban Saultól! Gedeonnal kapcsolatban a legelső, amit látunk, hogy az alázat, az önmaga semmibe vétele jellemzi: „Én vagyok a legkisebb atyám házában”. Az Úr azt mondta Gedeonnak: „Menj el ezzel a te erőddel”; „az Úr veled van, erős vitéz”. Gedeon egyáltalán nem gondolta úgy, hogy erős vitéz lenne, és erőnek sem volt tudatában egyáltalán. Az Úr Gedeonnal való további bánásmódjának pedig mind jelentősége van. Mély jelentősége van például a gyapjúnak. A nedvességtől átítatott gyapjú, miközben a körülötte lévő talaj szikkadt és száraz! Mit jelent ez a bizonyág edényével kapcsolatban? Hogy bár halál veszi körül mindenfelé, benne élet van, benne teljesség van. Pál arról az életről beszél, amely által Jézus legyőzte a halált, arról az életről beszél, mely láthatóvá lett halandó testünkben. A szellemi halál veszi körül, az élet mégis győzedelmeskedik a halál fölött az edényben. Ha a gyapjú száraz, a föld pedig nedvességtől átítatott? „A halál bennünk munkálkodott, az élet pedig bennetek. Míg mi tudatosan küzdünk a halállal saját magunkban, ugyanakkor ti életet nyertek – különös módon – tőlünk: ez az élet a tiétek, míg mi a saját szívünkben folytatunk halálos küzdelmet.” Ez a kettő található meg Pálban. Nem ellentmondás ez, hanem ugyanannak a megtapasztalásnak a két oldala. Gedeon ezekre a szellemi alapelvekre épül, így válhat edénnyé a bizonyág hordozására.

Hatalmas hadseregének megrostálása pedig nem mást jelent, mint a minden módon való megszabadulást attól, ami az emberből való természet szerint, míg el nem jutunk a háromszázból álló megrostált csapathoz, akiknek az Úr érdekein kívül nincs más a szívükben. Ha pedig újabb adalékot is szeretnénk látni, amely megmutatja, hogy a vezérelv, mely alapján Gedeon az Úr hasznára volt, a halál fölött diadalmaskodó élet, jusson eszünkbe Gedeon árpakenyere. Emlékszünk, hogy Gedeon éjszaka kúszott be a midianiták táborába, és meghallotta, hogy a tűz körül miket mesélnek; egyikük pedig elmondta az álmát, melyben egy árpakenyeret látott a táborra gurulni, és az összes sátrat összedöntötte az az egyetlen árpakenyér. Mire valaki, valami furcsa ráérzéssel, azt mondta: „Ez Gedeon!”. Gedeon pedig meghallotta. Az Úr volt ez, aki azon munkálkodott, hogy Gedeon számára megerősítse az elhívását. Mi volt azonban ez az árpakenyér? Az árpa mindig a feltámadás zsengejét jelenti. Gedeon pedig így lett a bizonyág edénye, a teljes tekintély kürtjével az Úrért, mert az Úr Jézus feltámadása törvényének talaján állt, ami azt jelenti, hogy félretett mindent, ami a természetből való, és mindent az Úrért tett. Ez a tisztességre való edény!

Saul a saját erejében és dicsőségében lévő embert jelképezi; az eredmény pedig gyalázat, amikor ez az Úr dolgaihoz ér. Gedeon az Urat képviseli, és nem az ember szerepel benne – vagyis az ember önmagában – hanem az Ő feltámadásának ereje; a végeredmény pedig dicsőség és tisztesség!

Az egész Ószövetségben végigkövethetjük ezt. Most csak ezeket az ismerős, és semmiképp nem új illusztrációkat választottuk ki.

Az Úrnak ilyen edényekre van szüksége. Ezeket nem lehet hivatalosan előállítani, nem lehet tudományos alapon kijelölni. Ezek nem juthatnak el ide természetükből fakadóan. Válságnak, annak a mély válságnak kell kell bekövetkeznie, ahol a kereszt minden értelmében a hústestet félretétegetik, semmissé lesz, és akkor az élet Szelleme Krisztusban arra a teljesen új síkra vezet, ahol Maga az Úr a minden. Az ilyen edények az Úr rendelkezésére állnak, és Ő csodálatos dolgokat tud művelni általuk. Legyen meg ez az edény, és nem telik bele sok idő, az Úr gondoskodni fog arról, hogy egy másik éhes lélek kerüljön kapcsolatba vele, és ez a kettő megy együtt tovább, majd egy harmadik és egy negyedik,

és így növekszik az egész munkálat, míg az Úr össze nem gyűjti azok gyülekezetét, akik egyszerűen azt a megelégedettséget képviselik, amit Ő jelent azoknak, akik számára Ő a minden.

Az Úr akar tenni valamit; nem az van, hogy mi akarunk tenni valamit az Úrért. Nem az van, hogy keresztény munkába kezdünk, vagy keresztény szolgálatba lépünk; hanem hogy az Úr teljesen Magáénak akar minket, azt akarja, hogy teljes helye legyen bennünk, és el akar vezetni bennünket szellemileg oda, hogy mi is tudjunk szükségletet kielégíteni. Lehet, hogy egy etióp kincstárnok vág át a pusztaságon, és az Úr tudja, hogy az az ember csalódást élt át Jeruzsálemben, de azt is tudja, hogy van valaki mérföldekre tőle, aki be tudná tölteni a szükségletét, ezért gondoskodik róla, hogy az üres edény és a teli edény összetalálkozzon egymással. Ez a tevékenységet végzi a Szent Szellem.

Legyen az Úrnak lehetősége erre velünk is! Nagy a szükség. Sokan vannak, akik éhesek, akik többre vágnak, és nem kaphatják meg. Az a baj, hogy nincs vagy nagyon kevés a rendelkezésre álló edény. A meglévők pedig nagyon szűk mértékben képesek szükségletet kielégíteni, ezért a szükség megmarad, mert nem áll az Úr rendelkezésére az, amire szüksége lenne az edényekben. Imádkozzunk, hogy az Úr készítsen és biztosítson alkalmas edényeket, tegye őket készvé a Maga használatára, hogy be tudják tölteni azt a nagy szükségét, ami ma a világban van. Hogy lesz-e lehetőségük, az nem kérdés. Ha az Úrnak elegendő edénye lenne, tudná használni őket. A világ arra vár, amit az Úr tud megadni. Abban a mértékben hát, melyben az Úr kívánja, hogy ezt a szükségletét kiszolgáljuk, hadd juttasson el minket oda, hogy lehessenek eszközeink, hogy ismerhessük az Urat, és akkor az Ő belső ismeretéből szólhassunk, és így kielégíthessük a szükségletet. A szükség különböző mértékű lesz, de még ott is, ahol nagyon nagy mérték adatott, megmarad a szükség érzése. Az Úr tegyen minket a Gazda számára hasznos, minden jó cselekedetre felkészített edényekké!